

„De Ster”

TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN IN NEDERLAND

Redacteur:
DON VAN SLOOTEN

Assistent:
A. D. JONGKEES

1963

63ste JAARGANG

Uitgave

van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland
Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

	Bladzijde		Bladzijde
kers	311	Nederlandse Zending	82
J		Tweede Kerkbouwzending uit wijk Den Haag	110
Jeugd-O.O.V.-Conferentie	118	Toespraak Zendingspresident Don van Slooten	115
Jaarlijkse Conferentie van M-man- nen en Arenleesters	380	Tijden van vrede, orde en over- vloed	280, 297
K		Tempelreis 1963	283
Kent ge Uw Evangelie? .. 12, 42,	86	V	
Kerkbouwzendingen getuigen ..	305	Veel Heil en Zegen	3
Kerstmis 1963	368	Verheerlijk uw Priesterschap	21
Kerstgedachte	369	Verslag van de Ringconferentie 45,	177
L		Verzoek	56
Leer anderen - en ook uzelf	324	Voorzichtigheid met interkerkelij- ke organisaties en tijdschriften	90
M		Verslag van de Ring-Z.H.V.-Kwar- taal conferentie	150
Matthew Cowley spreekt	15	Verslag van de Tempelreis	212
Mijn moeder	265	Verslag van de 3de Kwartaal confe- rentie van de Hollandse Ring	285
's Mensen vrije keuze	332	Van allerlei	300
Mutaties in de Hollandse Ring ..	341	Voorwaarts Christenstrijders	337
Mededeling	388	W	
Mijn laatste reis	128	Wij gaan voort, steeds voort 19,	203
N		Wat wint ge er mee?	26
Nog iets over de weerlegging van het betoog der critici	145	Wijkconferentie in Den Haag	58
Nieuws uit de Hollandse Ring	378	Waarom ik?	79
O		Wat ik mijn Hemelse Vader toen beloofde	81
Ouderlingendiner Hollandse Ring	84	Wij zien uit naar de Tempel	112
Over het geven van advies	165	Wanneer eenheid niet het antwoord is	180
Over sleutels	304	Werkzending Peter Stom	185
Oversteken	313	Wij danken U, Heer, voor Profeten	263
Over vasten - een bron van kracht	314	Wat Joseph Smith zeide over het uitlokken van Kwaad	271
Over Priesterschap	318	Waar de boom valt	335
P		Wat liefde voor het werk en be- kwaamheid vermogen	372
President Kennedy eert David O. McKay	271	Z	
R		Zijn de Tien Geboden ouderwets? 24	
Ringzendingen aan het woord	52	Zondag, de ware Sabbat van God	103
Rectificatie	56	134, 170, 195,	240
Reist de wereld rond	267	Zoals een mens denkt	164
T		ZHV-reisje op 27 augustus 1963 ..	342
Toespraak van Apostel Mark E. Petersen	35	ZHV-huisbezoekconventie	346
Toespraak van de President der			

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

DESTER

No. 1 JANUARI 1963

DESTER

No. 1 JANUARI 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Utrechtse Dom
en omgeving*

63ste JAARGANG

Nr 1

INHOUD:	Blz.
Veel Heil en Zegen	3
Bouwvergunning voor Amsterdam Oost	4
Eerste Ouderlingen-Diner in de Hollandse Ring	5
Eeuwige waarheid in een veranderende wereld	7
Heeft U de roep van de Profeet verstaan? . . . Gij zult het ervaren	8 9
Kent ge uw Evangelie	12
Matthew Cowley spreekt	15
Als twee honden vechten om een been	18
Wij gaan voort; steeds voort	19
Apostel Mark E. Petersen benoemd tot President van de West-Europese Zending	20
Verheerlijk uw Priesterschap	21
Zijn de Tien Geboden ouderwets?	24
Wat wint ge er mee?	26
Huisbezoek	26
Gebeurtenissen in de Zending	27

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Dricbergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Veel Heil en Zegen!

De van ouds geijkte wens, die bij de overgang van het ene jaar in het volgende wordt uitgesproken. Men doet dat traditiegetrouw reeds vele, vele jaren.

Met warmte, met gevoelens van vriendschap of genegenheid of vormelijk, omdat het nu eenmaal gewoonte is. Sommigen zingen hem zelfs, wat heel opwekkend is en blijmoedig stemt, maar meestal een commerciële grondslag heeft, die je aan St. Maarten doet denken.

Veel heil. Waar denkt men eigenlijk bij het uitspreken van die wens aan? Wat betekent „heil”? Behalve de traditionele nieuwjaarswens kennen wij nog andere uitdrukkingen, waarin het woordje „heil” voorkomt. „Ik zag er geen heil in”, d.i. ik verwachtte er niet veel goeds van. „Hij zocht zijn heil in een overhaaste vlucht”, wat dus betekent, dat hij de vlucht als de enige goede oplossing voor zijn probleem vond.

Wij zouden dus kunnen zeggen dat wanneer wij elkander „veel heil” toewensen, wij hopen dat niets dan goeds ons toe moge vloeien en wij door iedere benarde situatie veilig heengeloodst zullen worden. Wat een zegen wensen wij elkaar dan toe! Maar daar laten wij het niet bij, want wij wensen elkander daarenboven nog veel zegen! Het kan niet op. Veel zegen en zegen in het Nieuwe Jaar!

Als het van onszelf zou afhangen, werden wij allemaal met zegeningen omwikkeld, ingepakt in niets dan zegeningen. Maar het hangt niet van onszelf af. Of wel? Alles is onderworpen aan natuurwetten, het ontvangen van zegeningen niet uitgezonderd. En de wet, die daarop betrekking heeft luidt: „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond. En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond”, (L. & V. 130 : 20, 21).

Maar verreweg de meeste mensen, die elkaar op Nieuwjaarsdag het allerbeste wensen, kennen die wet niet en als zij die kennen, leven velen van hen er niet naar. Doch al kent de wereld die wet niet, ze wordt daardoor niet krachteloos, evenmin als het feit dat de mensen vroeger niet wisten dat de aarde een bol is en dachten, dat zij vlak was, de aarde tot een reusachtige pannenkoek maakt.

Maar stelt u zich nu eens voor, dat alle mensen kennis namen van de zo juist aangehaalde wet niet alleen, maar die ook gingen naleven, hoe zou het dan zijn; hoe zou de wereld er dan uitzien? Wel, dan hebben we het duizendjarig vrederijk en zijn alle dan levende mensen met zegeningen omwikkeld. Dus het hangt toch wèl van onszelf af? Juist, zo is het. Het

hangt van onszelf af of de ons toegebrachte wens van „Veel heil en zegen” aan ons vervuld wordt of niet.

Wij, leden van Christus’ Kerk kennen de wet en hebben meer dan eens de waarachtigheid ervan ondervonden.

Dat wij allen in dit nieuw ingetreden jaar steeds sterker - en in uitsluitend positieve zin - de juistheid en onomstotelijkheid van deze goddelijke wet tot ons „heil” mogen ondervinden, is de innige wens van

de Redactie van de Ster.

BOUWVERGUNNING

voor Amsterdam Oost

Het jaar 1962 heeft een zeer prettig besluit voor onze wijk Amsterdam-Oost. De bouwvergunning is verleend!!! Binnenkort zal dan ook een aanvang met de bouw worden gemaakt. Een tweede verheugend feit is, dat er 5 werkzendingen uit de Ring Holland beschikbaar zullen komen, zodat de verwachting gerechtvaardigd is, dat de Zaaiersweg te Amsterdam een soortgelijk beeld gaan vertonen als de Avenue de Bruxelles in Brussel, nl. een kerkbouw door kerkleden.

Zoals velen uwer bekend zal zijn, wordt op het ogenblik ons gebouw aan de Weteringschans te Amsterdam zowel door de wijk Amsterdam-Oost als Amsterdam-West gebruikt. De bedoeling is dat beide wijken een eigen gebouw krijgen, waardoor in de toekomst - gehoopt wordt in de naaste toekomst - het gebouw Weteringschans op non-actief zal komen. Maar zover zijn we nog niet. We zijn reeds erg dankbaar voor hetgeen bereikt is, hoe prettig we het ook zouden vinden indien de hoofdstad van ons vaderland twee nieuwe kerkgebouwen rijker zou zijn.

Het gebouw Weteringschans wekt vele goede herinneringen op. Jaren voor de oorlog gelukte het dit gebouw te bemachtigen en we moeten zeggen, dat het toen een hele vooruitgang was. Het was tenslotte een gebouw, geen huis, dat tot kerkgebouw werd omgebouwd en dat altijd toch het aanzien van een huis blijft dragen. De oorspronkelijke bestemming was een bioscoopzaaltje. Het ontbreken van ramen, waardoor er altijd van kunstlicht gebruik moet worden gemaakt, wijst nog steeds op deze opzet. Niettemin is er door ijver en toewijding der leden veel gedaan om er een aanvaardbaar geheel van te maken en men is daarin zeer zeker geslaagd. Niet ver-

geten moet worden, dat onze eisen tegenwoordig veel hoger gaan. Denkt u zich maar eens in: dertig jaar geleden, grote werkloosheid, lage lonen voor hen die nog werk hadden, weinig zendelingen om de boodschap bekend te maken (in het dieptepunt van de depressie was het aantal zendelingen een keer zelfs amper 20) niet de communicatiemiddelen waarover we thans beschikken en dan toch een eigen gebouw! Het was een ongekende weelde. Maar de tijd gaat voort. De depressie der dertiger jaren, die een einde vond in een nog wredere fase in ons bestaan, de oorlog, is naar het oordeel van onze hedendaagse economen geen kwaal meer, die nog veel kans heeft zijn kop weer op te steken. Door alle moeite heen, zijn wij technisch en economisch vooruitgegaan en onze moderne tijd stelt nu eenmaal hogere eisen, ook aan een kerkgebouw.

Maar er zijn nog andere factoren in het spel. De profeet heeft gezegd, dat nu de tijd is aangebroken voor de bekering van Europa en dat houdt in, dat er een organisatie gereed moet staan om straks velen, die zich bij ons zullen voegen, te ontvangen en een taak te geven, waardoor de groei op gelijkmatige wijze kan plaats vinden. In zekere zin verrichten wij nu ook pioniersarbeid.

En dan is van betekenis de verandering, die zich in onze grote steden voltrekt. De Weteringschans is deel van Amsterdam Centrum. De ligging van ons gebouw aldaar was dus gunstig te noemen, maar zoals in alle grote steden het geval is . . . het centrum raakt langzamerhand ontvolkt. In de centra vestigen zich ondernemingen, warenhuizen, kantoren enz. en de bevolking trekt naar de buitenwijken. Een dergelijke ontwikkeling is zeer duidelijk zichtbaar in steden als Londen en Parijs. Amsterdam met zijn bijna een miljoen inwoners gaat dezelfde kant op. Vandaar dat de kerk er meer in ziet om te bouwen in de wijken waar de bevolking heentrekt of in de toekomst nog zal heentrekken. Niettemin denken wij met dankbaarheid terug aan de vele diensten, die het gebouw Weteringschans heeft verricht, de vele prettige herinneringen, die eraan verbonden zijn en de diensten die dit gebouw nog zal moeten verrichten voordat het definitief Kerkgeschiedenis geworden zal zijn.

Eerste Ouderlingen-Diner in de Hollandse Ring

De intieme kerkzaal van de Haagse wijk had een complete metamorfose ondergaan om de circa honderd deelnemers aan het eerste ouderlingendiner in de Hollandse Ring op gezellige wijze te ontvangen. En daarin slaagde men op deze zaterdag de 15e december volkomen.

President W. H. Verbeek kon dan ook met een gulle lach de aan lange tafels gezeten ouderlingen en hun dames verwelkomen. Een groot stuk voorbereidingswerk lag achter hem. Het zag er allemaal zeer feestelijk uit. De gedrukte menu's die al tekenen vertoonden van het naderende kerstfeest, de aankleding van de tafels en vooral de stemming. Het was jammer, dat wij enkele broeders moesten missen. Onze Haagse broeder Schouw, die in het ziekenhuis verblijft alsook broeder Frölich, die met ziekte te kampen heeft en de Amsterdamse veteraan broeder Otto, die inmiddels 80 jaar is geworden en tenslotte nog broeder Korevaar, die eveneens met zijn gedachten bij dit festijn zou vertoeven. Want een festijn was het. President J. P. Jongkees sprak in zijn tafelrede van een „culinair festijn” en dat was beslist niet overdreven. Een garantie daarvoor was eigenlijk al bij voorbaat gegeven door de bekendmaking, dat de bekende Mormoonse kok, broeder H. H. Meijer uit Amsterdam, de verzorging van het diner op zich had genomen, trouw terzijde gestaan door zijn gezinsleden.

Het diner zelf was in de puntjes verzorgd, maar ook de wijze van opdienen verried al dadelijk de meester, die achter het geheel stond. De enige wens, die men hoorde was dan ook: „Dit moeten we meer hebben”.

Inderdaad, het was zo als President Jongkees opmerkte, door elkaar nader te leren kennen, komt het gevoel sterker naar voren van „Hier hoor ik thuis”. Hij gebruikte als symbool het verhaal van een aantal bergbeklimmers, die een 70 à 80 jaar geleden een moeilijk en gevaarlijk te bereiken bergtop wilden veroveren. Een ervaren bergbeklimmer ging voorop en markeerde met stokken de weg, die de anderen moesten volgen. In het Evangelie dienen wij ook op deze wijze te handelen door anderen te helpen op de weg naar het eeuwige geluk.

Na het diner gingen de toneelgordijnen open voor een korte schets getiteld: „Opdat wij niet vergeten”, gespeeld door de wijken Rotterdam en Den Haag.

Tenslotte was er nog een quiz gepresenteerd door twee leden van de Haagse wijk. In deze quiz werden een tiental filmtitels uitgebeeld, waarbij het voor de aanwezigen vaak niet meeviel te raden wat er precies bedoeld werd. Nadat de briefjes met antwoorden waren opgehaald en alle raadselen onthuld waren, was er nog een kleine prijsuitreiking voor hen die de meeste titels goed hadden opgeschreven.

Alles bij elkaar genomen was het een avond, die naast de nodige ernst ook een behoorlijke mate van vrolijkheid bood. Een avond, die de harten met vreugde vervulde, de hoofden met goede en lofwaardige gedachten en de magen met het goede der aarde.

EEUWIGE WAARHEID

in een veranderende wereld

Het Evangelie is een eeuwige waarheid, leert de Kerk. Het is geen door mensen bedacht stelsel, dat aan veranderingen onderhevig is. Dit mogen wij nooit uit het oog verliezen. De mens heeft in de loop der eeuwen veel denkbeelden ontwikkeld en stelsels ontworpen en een ontzagwekkende hoeveelheid wetgevende arbeid verricht, maar de mens heeft duidelijk bewezen, dat zijn arbeid evenals hijzelf niet blijvend is. Wat vandaag algemeen aanvaard wordt, loopt grote kans over enkele jaren als volkomen onjuist te worden bestempeld. De grote depressie in de jaren dertig tot veertig, waarover reeds meer werd geschreven in dit blad, kon zo lang blijven voortleven, omdat men vasthield aan principes, die thans als geheel verouderd en onbruikbaar worden beschouwd.

De mens maakt wetten en verandert ze weer. Dat is het kenmerk van elke menselijke activiteit.

En nu komen wij tot een belangrijk punt: Het Evangelie is eeuwig en onveranderlijk. Deze wetenschap stelt ons in staat om Gods werk te onderscheiden van mensenarbeid. Laten wij eens een voorbeeld uit de praktijk aanhalen. Ongeveer een kwart eeuw geleden gold in bepaalde kringen onze Kerk vooral als luchthartig om maar niet te zeggen lichtzinnig. Immers een Mormoon mocht een bioscoop bezoeken. Opera, operette en toneelvoorstellingen waren niet verboden en . . . op feestavondjes van Mormonen werd zelfs gedanst. Dat vond men in die bepaalde kringen toch wel het meest verpletterende bewijs van onze lichtzinnigheid.

We zijn nu 25 jaar verder. In diezelfde kringen heeft inmiddels het bioscoopbezoek zijn intrede gedaan. Schoorvoetend is men in hun bladen ook advertenties van schouwburgvoorstellingen gaan opnemen. En hoe staat het met dansen? Om jonge mensen naar de catechisatie te trekken, heeft men na afloop een uurtje. . . dansen.

Fietsen was op zondag taboe! Och daar zijn we overheen, vertelde iemand uit die bewuste kringen mij en men lacht om de bekrompen houding, die men toen had en men vertelt met zichtbaar genoegen over de slimmigheden, die de kinderen toen bedachten om 's Zondags er toch een uurtje op de fiets vandoor te gaan. „Maar”, zo vraagt deze zelfde meneer mij, „wat is uw geloof”? Het antwoord was natuurlijk „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen of zoals dat in de volksmond genoemd wordt de Mormonen”. En dan krijg ik tot mijn verwondering te horen: „Nee hoor, dat zou voor mij niets zijn, veel te *streng geloof*”.

U ziet: het kan verkeren!!!

Heeft U de roep van de Profeet verstaan?

Wij hebben van onze Profeet David O. McKay drie belangrijke opdrachten ontvangen, die bestemd zijn voor alle leden van deze Kerk, de Kerk van Jezus Christus. De eerste opdracht luidt: „Verspreid het Evangelie”. De tweede opdracht heeft betrekking op onszelf: „opbouw van het individu” en de derde opdracht is „Doe het werk voor de doden”.

Over dit laatste wil ik het met u hebben, en wel hierom, omdat wij in de LAATSTE DAGEN leven. Wie de Schriften verstaat, weet dat Jezus Christus spoedig voor de tweede maal op aarde zal komen en vanaf dat moment, duizend jaar de aarde zal regeren.

Maar voordat die dag komt, zullen er vele verschrikkelijke dingen gebeuren, oorlogen, natuurrampen, ziekten enz.

We leven nu in een zeer ontvlambare tijd. Eén verkeerd woord of een verkeerde daad in de politiek, kan een wereldoorlog doen ontbranden. Dit kan inhouden, dat u b.v. geëvacueerd wordt, of dat u vluchten moet, of dat het land door een vreemde mogendheid wordt bezet. Het zou kunnen zijn dat u uw godsdienstig leven niet meer in vrijheid kunt leven zoals u dat gewend was.

Dit alles houdt in, dat u dan niet zo gemakkelijk het werk voor de doden kunt doen, als nu. Nu kunt u nog naar elk archief gaan, waar u maar wilt, of er naar schrijven om gegevens, maar indien één van de bovengenoemde rampen plaats vindt, dan is dit absoluut uitgesloten. Ook zouden er geen lijsten meer naar Salt Lake City gestuurd kunnen worden en kan er dus ook geen Tempelwerk worden gedaan.

Daarom wek ik u allen op, om zo spoedig mogelijk uw Genealogische werk te beginnen (of te hervatten) voordat het straks misschien te laat is en het *niet meer kan!*

Het is niet voor niets dat onze Profeet er op wijst dat *alles versneld* moet worden, omdat er nog *maar weinig tijd* is. WE LEVEN NAMELIJK IN DE LAATSTE DAGEN!!

Daarom, wie nog nooit iets aan Genealogie gedaan heeft, vervoege zich bij het Genealogische Bestuur van zijn wijk of gemeente. Zij die wel weten hoe dit gedaan moet worden, laten zij de anderen, die het niet weten, helpen, opdat alle leden van deze Kerk de roep van hun profeet verstaan hebben. Als het te laat is, zullen er velen van uw voorgelacht aan u verantwoording komen vragen, want u heeft uw tijd voorbij laten gaan. Benut uw tijd en gelegenheid spoedig!

Broeder Johan A. Koldijk
Voorzitter Genealogisch Comité
Hollandse Ring

.... Gij zult het ervaren ....

Op een wintermorgen stond Annie Verheul voor het raam en keek met een peinzende blik naar het besneeuwde landschap voor haar. Op dat ogenblik trad haar vader binnen.

„Wat sta je daar droevig te staren, mijn kind. Is er iets?”

„Ja, vader, er is iets en ik wil er graag eens met u over praten”.

„Kom hier bij me zitten en vertel het mij”.

„Hoe lang bent u al lid van de Mormoonse Kerk, vader?”

„Gisteren was het precies een jaar geleden, dat ik gedoopt werd. Maar waarom vraag je dat?”

„Ik weet, vader”, antwoordde Annie, „dat het u erg veel verdriet doet, dat ik mij niet bij uw Kerk heb aangesloten, maar geloof me, het is geen onwil. Als ik alles kon geloven, wat die Kerk leert, zou ik geen moment aarzelen om toe te treden, want ik voel wel, dat het niet louter mensenwerk is, doch er zijn nu eenmaal dingen, die ik niet kan aannemen”.

„Er is inderdaad een groot verschil tussen het niet *kunnen* aannemen en het niet *willen*”, antwoordde haar vader. „En er is ook een groot verschil tussen de redenen waarom men iets niet kan aanvaarden. Zo zou men het kunnen verwerpen, omdat men het niet begrijpt of men wijst het van de hand omdat men het ongerijmd en onbestaanbaar vindt. Zo heeft een vriend eens tegen mij gezegd: „Het kan best zijn, dat het waar is, wat je me vertelt, maar ik begrijp het niet”. Dat klinkt heel anders dan wanneer hij zou hebben gezegd: „Dat is onzin”. En dat zou hij zeker hebben gezegd, als hij dat zo vond, want het is iemand, die geen blad voor de mond neemt. Zeg mij nu eens eerlijk Annie, hoe is dat met jou? Begrijp je sommige dingen niet of vind je het maar onzin?”

„Ik begrijp het niet, vader. Ik voel me heus tot de Kerk in veel opzichten aangetrokken, maar ik wil alles begrijpen, althans de overtuiging krijgen, dat wat ik niet begrijp, toch van God komt. Zo begrijp ik niet, hoe de dcoop, door een ander dan mijzelf ondergaan, voor mij geldig kan zijn”.

„Het plaatsvervangend werk voor de doden dus. Het werk, dat zij zelf

niet konden doen, omdat zij er nooit van gehoord hadden en er ook niemand was, die de bevoegdheid bezat, om die verordening te voltrekken. Maar nu deze vraag Annie: Geloof jij in Jezus Christus?,,

„Maar natuurlijk, vader, natuurlijk geloof ik in Hem”.

„Prachtig. Dus je gelooft ook, dat Hij voor onze zonden is gestorven en wij door Zijn vrijwillig Offer vergeving voor onze zonden zouden kunnen krijgen?”

„Ja zeker, vader”.

„Welnu, Hij heeft dus voor ons iets gedaan, dat wij niet voor onszelf konden doen. Geen sterveling kan zijn eigen zonden afwassen; dat moest het bloed van Gods Zoon doen. Is dat geen plaatsvervangend werk en is het werk voor de doden, dat aan ons is opgedragen, omdat wij dat wel zelf kunnen doen, niet op precies hetzelfde principe gegrond?” Het Offer, dat Hij heeft gebracht, kunnen wij aannemen of verwerpen en het zal voor ons alleen geldig zijn, als we het aannemen. Het geringe offer, dat wij aan tijd, geld en energie brengen en dat niet in verhouding staat tot het Offer, dat Christus met Zijn leven bracht, is ook alleen geldig voor hen, voor wie het werk is gedaan en die het in het hiernamaals aannemen. Verwerpen zij het, dan geldt het voor hen niet en is het alsof dat offer nooit werd gebracht. Het verschil tussen het grote Offer, waarin jij gelooft, Annie, en het kleine offer, dat wij brengen, door de namen van onze voorouders op te zoeken en er voor naar de Tempel te gaan, is slechts gradueel, zij het dan onmeetbaar groot”.

„Het is misschien dat onmeetbaar grote verschil dat maakt, dat ik de waarde van het wat u noemt „kleine offer” niet begrijp. Ik heb dikwijls gebeden, dat ik het zou mogen begrijpen, maar ik kom er tot nu toe niet uit”.

„Je hebt dus gedaan, wat Jacobus ons aanraadt: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt”, enz. Maar nu wil ik eens praten over nog een andere tekst, woorden, die door Christus zelf werden gesproken. Wij lezen in Johannes 7 : 16 en 17 : „Mijne leer is de mijne niet, maar desgenen, die mij gezonden heeft; zo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mijzelfen spreek”. Laten wij die woorden eens wat nader beschouwen. Mijn leer is de mijne niet. Die leer is natuurlijk het Evangelie. Jezus zegt daarvan dat het niet zijn leer is, maar van Hem, door Wie Hij werd gezonden, van God de Vader dus. Jezus noemt dit Evangelie in Mattheus 24 : 14 het Evangelie des Koninkrijks. Jezus maakt ons hier duidelijk, dat dit Evangelie niet uit de mensen is, maar uit de hemel en Hij werd door de Vader gezonden om dit aan de mensen in Palestina te verkondigen. Hij zegt verder: „Zo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mijzelfen spreek”. Ziehier nu de toetssteen, Annie. Want wat betekenen deze woorden, wat wil Jezus er eigenlijk mee zeggen? Dit: „Nu weet ge nog niet veel, ge hebt nog geen ervaring genoeg, maar begin met Zijn wil te doen en aldus dcende zult ge na verloop van tijd tot de erkenning

komen, dat het alles uit God is, ook wat tot dusver duister voor u was. En deze tekst is op jou van toepassing, mijn kind. Je staat als 't ware voor een barrière. Aan de andere kant staat je Heiland. Je kunt je voorstellen, dat Hij tegen je zegt: „Leg je handen in vertrouwen in de mijne en Ik zal je leiden. Begin met de wil van je Vader in de Hemel te doen en als je met het volbrengen van zijn wil de nodige ervaring hebt opgedaan, zal alles, wat je nu nog niet begrijpt, volkomen duidelijk voor je worden. Met dat woordje „alles” bedoel ik natuurlijk datgene, wat wij voor onze vooruitgang nodig hebben te weten en ik bedoel er niet mede, dat er dan voor ons geen mysteriën meer zouden bestaan, maar de hinderpaal, die je belet verder te gaan, zal er dan niet meer zijn, ofschoon het verband tussen de vrijwillige Offerdood van Jezus Christus en de opstanding voorsnog even onbegrijpelijk voor je zal blijven als daarvoor. De vorige zondag, in de getuigenisvergadering, hoorde ik een broeder dit zeggen: „Ik heb het Evangelie in den beginne aangenomen, omdat ik alles zo redelijk vond; er was geen speld tussen te krijgen, maar nu, *door wat ik heb ondervonden*, weet ik zeker, dat het de waarheid is”. Deze broeder begon met de wil van de Vader te doen; hij nam het aan met zijn verstand; nu moest hij van deze leer bekennen, dat zij uit God is. Nu ligt de figuur bij jou wel anders; hij had geen moeilijkheden met deze of gene leerstelling, hij vond alles redelijk, terwijl jij wel die moeilijkheden hebt. Maar jullie beiden hadden één ding gemeen: gebrek aan ervaring. En nu doet het er niet toe, van welke aard de ervaring zal zijn, die men moet opdoen: wanneer je de raad, die Christus hier geeft, opvolgt, zul je zeer zeker tot dezelfde erkenning komen en wat jouw speciale geval betreft: je zult van het werk voor de doden bekennen, dat ook dit uit God is”.

Annie, die met grote aandacht naar haar vader had geluisterd, zeide: „Wat zal ik nu doen, vader?”

„Je hebt om wijsheid gebeden, Annie, en dat was heel goed. Je kreeg echter geen antwoord. God weet wat er in je omgaat. Hij weet, dat jij weet, dat wat mijn Kerk leert, geen mensenwerk kan zijn. Laat de hinderpaal niet tot een onoverkomelijke berg groeien. Stap over de barrière heen en grijp de hand, die je aan de andere zijde wordt toegestoken. Ik geef je de verzekering, dat je niet lang meer op antwoord zult behoeven te wachten, want je bent een oprecht en eerlijk kind, daarom zie ik met het volste vertrouwen de uitslag tegemoet”.

„Wat u mij over dat plaatsvervangende werk vertelde, heeft me toch te denken gegeven, vader. Ik wilde dat niet direct bekennen, maar nu zeg ik het en ik beloof u, dat ik er een ernstige zaak van gebed van zal maken”.

„Dat is goed, mijn kind. Jij behoort tot die mensen, voor wie de tekst van Jacobus en de woorden van Jezus, die ik heb aangehaald, als bij elkander te behoren moeten worden beschouwd”.

„Vader”, antwoordde Annie, haar hand op haar vaders arm leggend, „ik geloof, dat u gelijk heeft”.

A. D. J.

Kent ge uw Evangelie?

XIV

„Willem, wil jij overmorgen het onderwerp „Tienden” behandelen?” vraagt mijnheer Keizer, nadat zij na de maaltijd bij de haard hebben plaats genomen. „Mijnheer Jansen weet er al wat van; wij hebben er samen in de trein wel eens over gesproken. Dan is hij altijd heel belangstellend en vraagt soms meer dan ik kan beantwoorden. Ik merk dan wel op, dat hij veel meer van het Evangelie weet dan je zoudt denken. Om je de waarheid te zeggen verbaasde mij zijn voornemen om zich te laten dopen dan ook niet erg en van zijn vrouw evenmin”.

„Met genoegen, vader. Ik stel uw vertrouwen in mij zeer op prijs en ik zal mijn best doen het onderwerp zo goed mogelijk naar voren te brengen”.

Als twee dagen later het kleine groepje in de huiskamer van de familie Keizer bijeen is en Frits is voorgegaan in gebed, neemt mijnheer Keizer het woord en zegt: „Deze avond zal een heel belangrijk onderwerp worden besproken en Willem zal dat voor ons behandelen. Het woord is dus nu aan hem”.

„Het onderwerp, waarop vader doelde”, zo begint Willem, „is de Tiende. Het is een wet, even oud als het Evangelie zelf, d.w.z. het is een eeuwige, onveranderlijke, goddelijke wet, die steeds gedurende de tijdperken, dat het Evangelie op aarde was, van kracht is geweest. Het is een wet, die evenals de doop, onafscheidelijk aan het Evangelie is verbonden. Natuurlijk is dat zo, moet dat zo zijn. Want waartoe dient de tiende? Maar laat mij eerst het antwoord geven op de vraag: „Wat is de tiende en aan wie wordt deze gegeven?” Het antwoord is: De tiende is het tiende gedeelte van ons bruto inkomen en wordt aan God gegeven, of beter gezegd: teruggeven, want alles wat wij hebben aan bezit, aan inkomsten, komt van Hem en Hij vraagt daarvan een tiende gedeelte terug, voor de instandhouding en uitbreiding van Zijn Koninkrijk op aarde. En dit is tevens heel in 't kort het antwoord op de vraag, die ik eerst stelde: „Waartoe dient de tiende?” Er worden tempels, kerken en scholen van gebouwd. Het is duidelijk, dat wanneer wij deze wet niet zouden gehoorzamen, daar niets van terecht zou komen niet alleen, doch voor de wereld hoogst ernstige gevolgen zou hebben. Ik zeide een ogenblik geleden, dat de wet der tienden een eeuwige wet is. Dit zo zijnde, dan moet er ook in de Bijbel het een en ander over te vinden zijn. In Genesis 14 : 20 lezen wij dit: „Gezegend zij de Allerhoogste God, die uw vijanden in uwe hand geleverd heeft. En hij gaf hem de tiende van alles. Dat was Abraham, die zijn tiende aan Melchizedek, koning van Salem, afdroeg. In Leviticus 27 : 30: „Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren, zij zijn den Heere heilig”. Ik zal u niet vermoeien met het

voorlezen van alle passages in het Oude Testament, die over tienden handelen. Toch wil ik nog voor twee uw aandacht vragen, of eigenlijk drie, een tekst uit Leer & Verbonden, die ik eerst zal voorlezen, meegerekend. Er staat in Afd. 130 : 20, 21 : „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond. En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond’. Een sprekend voorbeeld levert 2 Kronieken 31 : 5 en volgende verzen ons. Wij lezen daar namelijk: „En hij (Hizkia) zeide tot het volk, tot de inwoners van Jeruzalem, dat zij het deel der priesteren en Levieten geven zouden, opdat zij versterkt mochten worden in de wet des Heeren. Toen nu dat woord uitbrak, brachten de kinderen Israëls vele eerstelingen van koren, most en olie en honig, en van al de inkomst des velds; ook brachten zij de tienden van alles in met menigte. En de kinderen van Israël en Juda die in de steden woonden, die brachten ook tienden der runderen en der schapen, en tienden der heilige dingen, die den Heere hunnen God geheiligt waren, en maakten vele hcopen. In de derde maand begonnen zij den grond van die hoopen te leggen, en in de zevende maand voleindigden zij. Toen nu Jehizkia en de vorsten kwamen en die hoopen zagen, zegenden zij den Heere en zijn volk Israël. En Jehizkia ondervraagde de priesteren, en de Levieten aangaande die hoopen. En Azarja de hoofdpriester, van den huize Zadoks, sprak tot hem en zeide: Van dat men deze heffing begonnen heeft tot het huis des Heeren te brengen, is er te eten geweest, en verzadigd te worden, ja, over te hcuden tot overvloed toe, want de Heere heeft zijn volk gezegend, zoodat deze veelheid overgebleven is”.

De andere passage, die ik bedoelde, toont een tegengesteld beeld. De kinderen Israëls waren die zegeningen vergeten en God, door de mond van zijn profeet Maleachi, moest hen daaraan herinneren. Hij zegt tot hen: „Van uwer vaderen dagen af zijt gij afgeweken van mijn inzettingen en hebt ze niet bewaard: keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeren? Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin bercoven wij U? In de tienden en het heoffer. Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk. Brengt alle de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen”.

Natuurlijk heeft God ook in deze tijd de wet der tienden geopenbaard en heeft Hij eveneens de zegeningen beloofd, die aan het onderhouden van die wet zijn verbonden, juist als in het grijs verleden, want in Hem is geen verandering en geen schaduw van omkering (Jacobus 1 : 17)”.

Hier houdt Willem op, kijkt de kring rond en zegt: „Ik geloof, dat wat de schriftuurlijkheid van de tiende betreft, ik het hierbij kan laten. Heeft een van u nog iets te vragen of op te merken?”

Mijnheer Jansen steekt zijn hand op.

„De wet van tienden is redelijk en duidelijk en ik begrijp heel goed, dat die wet moet worden gehoorzaamd. Nietwaar, Jo?”

„Natuurlijk, Karel. Het lijkt op 't eerste gezicht heel wat, maar als we bedenken, wat wij aan de andere kant uitsparen, komen we tot de ontdekking, dat behalve de beloofde zegeningen, van welke aard die dan ook mogen zijn, er heel wat stoffelijke voordelen tegenover staan. Ik heb uit mijn huishoudboekje ten minste heel wat kunnen schrappen: koffie, thee, sigaren, wijn, sterke drank, coca cola”.

„Ik moet jullie wat vertellen”, vervolgt mijnheer Jansen. „Ik had een sterk vermoeden wat het onderwerp van deze avond zou zijn en ik heb mij er een beetje in verdiept. Toen ik hier heenging, was ik al besloten, deze wet te gehoorzamen. Ik sprak de vorige keer over een overeenkomst, een verbond met God. Ik wil het nu een compagnonschap noemen.”

„Daar komt de zakenman om de hoek kijken”, zegt zijn vrouw lachend.

„Ja, en wat voor een zaak! Er is geen betere handelspartner te vinden. Want wat zegt onze Vader in de Hemel in feite? Je krijgt van Mij alles wat je nodig hebt: kapitaal, hulpbronnen, grondstoffen, kortom alles wat je voor je bedrijf behoeft. Jij handelt daarmee en als je mijn hulp nodig hebt, roep me dan, want Ik ben altijd in je nabijheid. Wanneer de inkomsten gaan binnenvloeien, mag jij 90% behouden en aan Mij geef je 10%, die ik weer als een zegen in een of andere vorm in je bedrijf terugstort. Van nu af aan heb ik de beste partner die ik ooit kan vinden; zo een bestaat in de gehele wereld niet.”

„Dat is kostelijk gezegd”, merkte mijnheer Keizer op. „Ik zie wel, dat wij u over de tienden niets meer behoeven te vertellen”.

„U heeft gelijk, mijnheer Keizer. Ik heb veel gelezen, veel nagedacht, veel gebeden. Wat ik zo juist over mijn partnerschap met God zeide, heb ik niet uit mijzelf, maar uit het boek, dat u mij onlangs leende: „Matthew Cowley speaks”. Ik vond die voorstelling van zaken zo beeldend juist, dat ik niet kon nalaten ze hier te herhalen”.

„Ik geloof, mevrouw Jansen”, zegt Willem, „dat wat u over de tienden heeft gezegd, ons de vrijheid geeft te veronderstellen, dat u er net zo over denkt als uw man”.

„Ja zeker Willem, ik ben het volkomen met mijn man eens, ja ik ben er zelfs van overtuigd, dat hij met mij instemt, als ik zeg, dat wij ons door niets en niemand zullen laten verhinderen de zegeningen te ontvangen, die het gevolg zullen zijn van het onderhouden van de wet der tienden”.

„De geest, die uit deze woorden spreekt is bewonderenswaardig”, zegt mevrouw Keizer. Behoud die geest en u beiden zult een zegenrijke aanwinst voor onze gemeente zijn”.

„Daar ben ik het volkomen mee eens en ik stel voor deze bijeenkomst een feestelijk karakter te geven en ons om de tafel te scharen, waar mijn vrouw haar gastvrouwelijke talenten ten toon zal spreiden”.

A.D.J.

Matthew Cowley spreekt

(gedeelten uit een toespraak)

... Nu is er nog iets, dat tot het terrein van de eenvoud behoort en dat is het eenvoudige geloof. Dat hebben deze eilanders ook, want weet u, de geest van deze mensen is niet verward door psychologie, psychiatrie en al die andere dingen. Alles wat zij weten is dat zij een simpel geloof hebben in God en zijn macht. Zij hebben een onwankelbaar geloof in het feit, dat zij door de eeuwen heen bewaard zijn gebleven. Ik geloof, dat zij in hun binnenste wel weten, dat zij Gods kinderen en van het huis Israëls zijn. Als zij dat nog niet wisten, toen wij hier kwamen, weten zij het nu. Zij hebben Gods macht als de gewoonste zaak van de wereld aanvaard. Wanneer zij ziek zijn, laten zij een ouderling roepen om door hem gezegend te worden.

Hij vertegenwoordigt God en dat is alles. Als gevolg hiervan hebben zij wonderbaarlijke manifestaties van hun simpel geloof. Een van onze beste vrienden in Nieuw-Zeeland had een taxibedrijf; elke taxi die in de stad rondreed was van hem. Op zekere dag kreeg hij een bloedneus en het bloed was niet te stelpen. Hij werd naar het hospitaal gebracht, maar de doktoren konden hem niet helpen. Toen zijn familie rond zijn bed stond en de verpleegsters met hem bezig waren, zeide hij tot een van deze:

„Bel het schakelbord in mijn kantoor op en zeg tegen de telefoniste dat zij direct twee van mijn chauffeurs hier heen zendt”. Iedere chauffeur van iedere taxi, die hij bezat, was een ouderling van de Kerk. De verpleegster belde haar op en zeide: „De grote baas wenst dat u onmiddellijk twee van zijn chauffeurs naar het hospitaal stuurt”.

De telefoniste wist wat het betekende, dus de twee chauffeurs vertrokken. „Knap me op, ik wil naar huis”. Zo, meer niet. De een zalfde hem en de ander bevestigde de zalving. Hij stond op en ging naar huis. Het bloeden had onmiddellijk opgehouden. Het was de eenvoudigste zaak van de wereld, nietwaar? Hij twijfelde niet in 't minst aan Gods macht om te genezen. De medicamenten hadden gefaald, de medische wetenschap had gefaald en met zijn eenvoudig geloof liet hij twee van zijn taxichauffeurs komen, die hem zegenden.

Soms denk ik, dat ons dat eenvoudige geloof ontbreekt; anderzijds is hier veel daarvan aanwezig. Vele mensen hebben dat simpele geloof in het priesterschap van God. Als wij uitgaan om zieken te zalven, zien wij mensen met geloof, maar ik geloof ook, dat er velen zijn, die zeggen, wanneer wij na de zalving vertrekken: „Ik zal het toch wel niet halen”. En er zijn veel ouderlingen, die, nadat zij een zegen hebben gegeven: „Zij is er erg aan toe, zij zal het niet halen”. En dat nadat hij het priesterschap van God heeft gebruikt om haar te zegenen!

In Honolulu woont een vriend van mij, een jonge bisschop, zeer rijk, maar toch heel nederig. Op zekere dag ontving hij het verzoek uit het Queens hospitaal om een jongen te zalven, die polio had. Een inheemse zuster had

hem opgebeld. Hij was haar bisschop en zij zeide: „Bisschop, kom hier heen, mijn jongen heeft polio en ik wil graag dat u hem zalft en hem een zegen geeft”. De gehele dag wachtte zij op hem, maar de bisschop verscheen niet, noch die avond, noch in de nacht, noch de volgende morgen. Vroeg in de namiddag kwam hij eindelijk. Toen kreeg hij er van langs. Zij maakte hem uit voor alles wat lelijk was. „Bent u mijn bisschop? Ik bel u op en zeg tegen u dat mijn jongen polio heeft. En u, die uw eigen baas bent, met uw auto's en uw prachtige jacht, die alles heeft wat u maar wenst en tijd in overvloed, u komt pas een hele dag later”. Nadat zij was uitgeraasd, glimlachte hij en zeide: „Toen ik gisteren de hoorn op de haak legde, begon ik te vasten en nu heb ik vier en twintig uur lang gevast en gebeden. Nu ben ik gereed om uw jongen een zegen te geven”. Om vijf uur die middag werd de jongen volkomen genezen uit het hospitaal ontslagen.

Nu betwijfel ik sterk of dit zou zijn gebeurd, als hij direct was gekomen. Ik geloof, dat dit bidden en vasten nodig waren. Zo denk ik ook, dat wij, die het priesterschap dragen, dit niet voldoende uitoefenen. Wij moeten in conditie blijven, moeten ons in dat priesterschap trainen, dan zullen wij steeds voorbereid zijn, wanneer wij op weg gaan om door de macht van dat priesterschap te zegenen.

Een klein meisje, dat in American Fork woont, werd door een auto aangereden. Zeven maanden lang lag het kind thuis te bed; spreken kon het niet, het was bewusteloos en moest kunstmatig gevoed worden. Op zekere dag vroeg de moeder van het meisje of ik wilde komen en haar dochtertje een zegen geven. Ik riep een jonge bisschop en wij gingen er heen. Wij zagen het kind. Nu, als ik nooit onder de eilandbewoners had geleefd, zou ik waarschijnlijk geen grein gelcof hebben gehad. Daar lag dat kind: hulpeloos, volkomen verminkt. Ik ging er zo nu en dan heen en een of tweemaal vastte ik. Op een goede dag werd ik opgebeld en de moeder zeide tegen mij: „Wacht een ogenblikje”. Toen, na een minuut, hoorde ik een stemmetje zeggen: „Ik ben Elly”. Het was dat kleine meisje. De vorige zomer werd zij gedoopt en zij vroeg mij of ik haar wilde dopen. Ik ging dus naar de Tabernakel en doopte haar. Nu gaat ze naar school; haar ogen zijn nog niet goed, maar dat gaat steeds beter. Zij loopt, speelt, praat en zingt. Voor mij was dit een even groot wonder als het opwekken van een dode.

Op mijn eerste zending in Nieuw-Zeeland had ik twee vrienden van ongeveer mijn leeftijd. Onze vriendschapsband was hecht. Toen ik voor mijn tweede zending terugkwam, waren beiden getrouwd en beiden vertelden mij dezelfde geschiedenis. Zij zeiden: „O *Tumuaki*, we vinden het naar om het u te zeggen, maar wij zijn buiten de Kerk getrouwd”. „Zo, en prediken jullie nu tot je vrouwen?” „Wij doen niets anders”. Ik zeide tot hen: „Houd daarmee op, broeders, want daarmee houden jullie hen er juist buiten. Praat niet meer tegen hen over het evangelie; noem je godsdienst

zelfs niet tegen hen. Dan zal er iets gebeuren, let maar eens op”.

Binnen het jaar waren beide vrouwen tot de Kerk toegetreten. Een van de mannen belde me om drie uur in de morgen op en zei: „Nu is er iets heel vreemds gebeurd”. „En wat is dat?” vroeg ik. „Mijn vrouw maakte mij wakker een paar minuten geleden en zei: „Jim, ik geloof dat ik maar lid van de Kerk moet worden”. Al die jaren heb ik tegen haar gepredikt en mijn getuigenis gegeven, maar ik schoot er niets mee op, maar zodra ik daarmee ophield, begon zij er over na te denken”.

Onlangs had ik in deze staat Utah nog een andere ervaring. De Z.H.V. presidente nodigde mij uit met haar naar haar woning te gaan en toen ik daar aankwam, ontmoette ik een man met een prettig voorkomen, die met zijn kinderen aan tafel spelletjes zat te doen. Zijn vrouw stelde mij aan hem voor en zeide: „Weet u, er is maar één ding verkeerd aan mijn man”. Ik vroeg: „Wat is dat?” „Hij is geen lid van de Kerk”. Toen zeide ik tegen hem: „Hé, hoe is dat? Dan moet u ook geen familieavond met uw kinderen houden. Dat is ons werk! U behoort niet tot de Kerk; u mag dat niet doen”. Ik plaagde hem maar een beetje en zo raakten wij in gesprek. Hij zeide: „Weet u, ik kan de leerstellingen van uw Kerk niet in twijfel trekken. Ik heb ze bestudeerd; ik heb in de Bijbel gelezen en ik heb geen enkel argument tegen de Kerk. Zij is waar. Maar ik ga wel eens naar een getuigenisvergadering en nu zijn de domste en belachelijkste dingen, die ik ooit in mijn leven heb gehoord de getuigenisvergaderingen van de Mormoonse Kerk”. Ik vroeg hem: „Welke zijn dat dan?” Hij antwoordde: „Die mensen staan dan op en zeggen: „Ik weet dat Joseph Smith een Profeet van God was”. Dat is dwaas”. Ik zeide: „Vind u dat werkelijk?” „Ja, dat is belachelijk”. Ik zeide toen: „Wel, nu zal ik u vertellen wat u moet doen. U laat zich dopen en in de eerstvolgende vasten- en getuigenisvergadering waar u heen gaat wordt u als lid van de Kerk bevestigd. Dan, als u niet al te zenuwachtig bent, gaat u staan en u zegt het allerdwaaste wat u ooit in uw leven heef gezegd”. Anderhalf jaar later ontving ik een boodschap van hem. Hij zeide: „Ik heb over wat u zeide nagedacht. A.s. dinsdag gaan wij allen naar de Tempel”. Ik zette grote ogen op. Ik had niet gehoord dat hij lid van de Kerk was geworden. Hij zeide: „U moet weten, dat zes maanden na uw aanwezigheid hier mijn achttienjarige zoon tot priester werd geordend. Ik ging daar over nadenken en ik zeide tot hem: „Mijn jongen, ga naar de bisschop en vraag of je je vader mag dopen”. Hij kreeg toestemming en doopte mij. In de eerstvolgende vasten- en getuigenisvergadering, waar ik heenging, werd ik als lid van de Kerk bevestigd. Ik verzamelde al mijn moed bijeen om op te staan en ik zei het belachelijkste dat ik ooit in mijn leven heb gezegd. Ik zei dat ik wist dat Joseph Smith een Profeet van God was. Nu gaan wij dinsdag allemaal naar de Tempel en wij zouden graag willen dat u daar ook was”. Het was het jaar met al die sneeuw; treinen waren ingesneeuwd, maar ik was er. Wij gingen in die kamer en hij en zijn vrouw knielden voor het altaar, gaven elkander de rechterhand en zo werden zij aan elkander verbonden voor tijd en eeuwig-

heid. Toen gingen wij uit de kamer en haalden de kinderen op. Zij knielden allen rond het altaar, legden hun handen op die van hun ouders. Daar was ook die achttienjarige zoon bij, die voor dit alles verantwoordelijk was. Zij werden allen voor tijd en eeuwigheid aan hun ouders verzegeld. Zijn vader is nu lid van de bisschop. Het vorige jaar ontmoette ik zijn zoon in een van de oostelijke staten, waar hij in Pennsylvanië het evangelie aan zijn verwanten verkondigde. Zijn vader is in de olie en een rijk man. Toch staat hij op en zegt hij dwaze dingen. Nu is hij de grootste pocher die ik ooit in mijn leven heb ontmoet.

Als twee honden vechten om een been...

Nu is hier geen sprake van honden. Die vechten de laatste maanden niet meer vanwege de dolheid en deswege is hun vrijheid van beweging zo beknop, dat zij niet aan vechten toekomen. En zeker niet om een been, want al mocht er toevallig een op straat liggen, dan zou die zelfs voor de scherpste hondeneus onwaarneembaar zijn vanwege het pak sneeuw, waar koning winter ons dit seizoen op heeft getraceerd en misschien nog zal tracteren.

Vriend spreek zat in zijn eentje zich in ons vogelhuisje te goed te doen aan de voor een hongerige vogel kostelijke dingen, die daar binnen neergelegd waren. Rijstkorrels, broodkruimels en kaassnippers. Aan zijn driftig pikken en triomfantelijk opkijken zo nu en dan was het te zien, dat hij het een festijn vond.

Zijn eldorado bleef echter niet onopgemerkt. Een musje hipte naar binnen, een hoopje grauwe veertjes, dat rustig mee ging pikken. Broer spreek liet dat genadig toe. Hij zal zeker hebben gedacht: „Die kan toch niet veel op”. Maar toen kwam daar een collega aangevlogen en dat vond broer spreek een ernstige bedreiging voor zijn domein. Hij sprong op de rand van het plankje, zette zijn snavel wijd open en produceerde een kriesend geluid, dat waarschijnlijk moest betekenen: „Waag het niet om binnen te komen”. Werkelijk werd spreek nummer twee een ogenblik afgeschrikt en vloog weg. Maar hij was binnen een paar tellen weer terug en streek op de rand van het openlucht-restaurant neer. Dat werd de eerste te gortig. Woedend viel hij zijn mededinger naar al die heerlijkheden aan. Deze week achteruit en fladderde om het voederhuisje heen. Maar daar nam de pretendent naar de alleenheerschappij geen genoegen mee. Hij vloog naar buiten en joeg onder luid gekrijs de indringer achterna. Het musje had zich intussen van al dat gekrakeel niets aangetrokken en was rustig, doch gretig verder gegaan met schaften. Enige andere mussen van groter kaliber hadden zich aan zijn zijde geschaard en de voorraad slonk zienderogen. Toen de alleenheerser terugkwam, vond hij het hok vol mussen en de vloer van het huisje praktisch schoon.

De moraal van deze geschiedenis laat ik aan de lezers over. Om aan hun kinderen te vertellen.

A. D. J.

Wij gaan voort; steeds voort!

Onder dit motto werd op 5 januari 1963 een conferentie gehouden in het N.V.-Huis te Utrecht, een bijeenkomst die eigenlijk meer de naam verdiende van een manifestatie.

Het presidentschap van de Nederlandse Zending en de Hollandse Ring hadden contact gezocht om in een gezamenlijke demonstratie de wil te uiten om in 1963 de 2 gouden vragen te laten horen, waar dit maar mogelijk was.

Om circa 4 uur n.m. kon Ring-president J. P. Jongkees een bijna duizendkoppige menigte verwelkomen die het openingslied Nr. 197 uit volle borst deed horen. Een goed begin van een grootse middag.

De hoofdschotel was een door Zuster Siegfried Herder samengesteld programma, bestaande uit schetsen, waarin de talrijke mogelijkheden werden getoond om de 2 gouden vragen overal en altijd te stellen. Met vaardige hand voerde zij de regie en alle 30 spelers aan dit groots opgezette programma speelden met vaart en overtuiging en met zulk een overtuiging, dat hun enthousiasme meerdere malen op de zaal oversloeg.

De verschillende taferelen waren op meesterlijke wijze aaneengeregen door een verbindende tekst, die door President Schulders op voortreffelijke wijze werd uitgesproken.

Het eerste deel was een demonstratie van de wijze waarop contact kan worden gelegd. Op straat, in de wachtkamer, tijdens de lunchpauze op het werk.

En daarna komt dan het moment dat de belangstellenden leden zijn geworden en nu moeten zij in het huisgezin des geloofs worden opgenomen. Dit noemt men de *integratie*. Bisschop Lefrandt zette uiteen hoe wij een taak te vervullen hebben ten aanzien van onze nieuwe broeders en zusters. Het liep allemaal zeer vlot, dank zij de medewerking van Elder Moyer, die zich bijzonder goed kweet van zijn taak als inspicieent, daarin terzijde gestaan door de Elders Giles en Jensen.

En wie soms mocht gedacht hebben, dat het toneel nog heel wat anders is dan de praktijk, vergiste zich. President Don van Slooten heeft de wachtkamerscène in de praktijk toegepast en met succes!

En dan gingen de schijnwerpers weer over op het volgende tafereel en weer terug op de commentator, maar het grote licht van deze grootse manifestatie bleef gericht op de 2 gouden vragen n.l.:

1. Wat weet u van het Mormonisme?
2. Zoudt u er meer van willen weten?

In het zo juist begonnen jaar 1963 zal het de taak zijn van ieder lid om deze 2 vragen te stellen en wel zodanig dat minstens één verwijzingskaart per lid per maand aan de zendelingen kan worden ter hand gesteld.

En tenslotte kwam het laatste deel van de bijeenkomst: de getuigenissen.

Voorafgegaan door 6 daartoe uitgenodigde personen was het spoedig de beurt aan de vergadering om te getuigen wat men in 1963 wil gaan doen, waarvan circa 40 personen gebruik maakten. Een bijeenkomst die ook hierdoor zijn grote waarde had bewezen, liep nu ten einde, maar de herinnering aan alles wat geboden werd zal nog lang blijven doorwerken en zeker niet het minst de slottoespraak van Pres. Jongkees, waarin de aanwezigen werden opgewekt tot gehoorzaamheid aan Gods wetten.

Men zegt wel eens, dat er een magische kracht uitgaat van besluiten, die aan het begin van een nieuw jaar worden genomen. In onze taal hebben wij het gezegde: „Een goed begin is het halve werk”, maar wat de samenwerking van Zending en Ring op deze middag tot stand bracht was voorwaar geen half werk!

Apostel Mark E. Petersen

benoemd tot President van de West-Europese Zending.

In de laatste week van december 1962 werd door het Eerste residentschap de benoeming aangekondigd van Apostel Mark E. Petersen tot President van de West-Europese Zending. Hij zal President N. Eldon Tanner als zodanig opvolgen, die tot lid van de Raad der Twaalf Apostelen is aangesteld en die in de loop van de maand januari naar Salt Lake City is teruggekeerd.

De West-Europese Zending omvat 11 zendingseenheden: De Britse, Centraal Britse, Noord-Britse, Noordoost-Britse, de Zuidwest-Britse, Schotse, Noord-Schotse, Ierse, Franse, Oost-Franse en Nederlandse zending. President Tanner heeft de laatste twee jaren aan het hoofd van deze zendingen gestaan.

Elder Petersen begon zijn zendingswerk in de Canadese Zending in 1920. Sindsdien heeft hij de Kerk in talloze functies gediend. Hij is lid van de Hoge Raad van de Liberty en Highland Stake geweest, lid van de presidentschappen van de Liberty en Sugar House Stake en hoofd van de Genealogical Society. Verscheidene jaren was hij daarvan vice-president. In april 1944 werd hij tot het Apostelschap geroepen en heeft sedert dien de wereld doorgereisd om zijn opdrachten als Algemene Autoriteit voor de ringen en zendingen te vervullen.

Elder Petersen was sinds 1924 aan de Deseret News verbonden als verslaggever, redacteur van het nieuws, hoofdredacteur en president van de raad van directeurs, de positie, die hij thans bekleedt.

Mevrouw Petersen, uit Nova Scotia, Canada geboortig, woonde in haar jeugd een aantal jaren in Engeland. Zij maakte met een aantal Algemene Autoriteiten kennis, die haar moeder thuis een bezoek brachten, toen zij

over de Europese Zending presideerden. Haar moeder, Sarah McDonald, was een bekeerlinge.

Mevrouw Petersen is een begaafde musicienne. Zij en Elder Petersen leerden elkander kennen, toen hij tot koorleider in de eerste wijk van Liberty Stake werd benoemd. Zij was daar organiste. Op 30 augustus 1923 traden zij in de Salt Lake Tempel met elkander in het huwelijk. Zij hebben twee dochters, Marian Petersen en mevrouw Peggy Petersen-Stephens, beiden van Salt Lake City.

Elder en mevrouw Petersen zijn beide schrijvers van boeken. Hij heeft verscheidene boeken over kerkelijke leerstellingen het licht doen zien en zij heeft een aantal kinderboekjes, gebaseerd op thema's uit de Bijbel en het Boek van Mormon, op haar naam staan.

Behalve zijn kerkelijk werk heeft Elder Petersen ook belangrijke maatschappelijke functies bekleed, o.a. als curator van Weber College, als lid van het dagelijks bestuur van de Grote Padvinderraad van Amerika in Salt Lake City. Deze organisatie vereerde hem met de Zilveren Antilope, uit erkenning voor zijn verdiensten.

VERHEERLIJK uw Priesterschap

door Apostel Matthew Cowley.

Ik heb veel gereisd om mijn roeping te volgen. Ik ben naar de Fiji en Hawaiian eilanden geweest en naar Samoa. Ik bezocht verscheidene zendingen in de Verenigde Staten en ik ben overtuigd, dat God met deze Kerk is.

Ik ben gaarne in gezelschap van de jonge zendelingen. Eens was ik er zelf een, nog maar zeventien jaar oud, toen ik de wereld werd ingezonden. Ik kwam daar waar men elkander begroet door de neuzen tegen elkaar te wrijven. De eerste lieve, oude zuster, met wie ik de neus wreef, keek mij aan en terwijl de tranen haar over de wangen stroomden, zeide zij: „Weet je moeder waar je bent?” Ik antwoordde: „Jawel en ik geloof dat dit de eerste keer in mijn jonge leven is, dat mijn moeder werkelijk weet waar ik ben”. De jongelui weten wel wat ik bedoel.

Wat een inspiratie heb ik van deze zendelingen ontvangen! God make hen groot.

Hij gebruikt ze voor de vervulling van zijn doeleinden. Ik moet hier denken aan mijn oude zendingspresident, die ons, jonge zendelingen in Nieuw-Zeeland, placht aan te kijken. Hij was een groot man, twee en zeventig jaar oud, met een lange witte baard. Hij zeide: „Wel, jon-

gens, jullie zien er niet al te best uit, maar jullie zijn de beste die de Heer heeft en Hij zal jullie wel moeten gebruiken.”

Wanneer ik deze zendelingen van om en nabij de twintig aanzie, die deze boodschap van zaligheid en regeneratie van menselijke zielen verkondigen, ben ik er zonder enige twijfel van overtuigd, dat God deze jonge mannen en vrouwen voor zijn doeleinden en voor de redding van zijn kinderen gebruikt.

Sommige gebeurtenissen hebben mijn verbazing opgewekt. Die zijn altijd verbazingwekkend, wanneer ik zie dat deze jongelieden de harten van mensen bereiken, die hun grootmoeders konden zijn.

In Osaka, Japan, kreeg ik bezoek van een zending. Hij was zelf een bekeerling uit een van de staten. Hij zeide: ”Weet u, ik moest hier eigenlijk niet zijn.” „Waarom niet?” „Wel, ik weet niets van padvinderij af en niets van de activiteiten in de onderorganisaties. Ik ben zelf maar een bekeerling en ik voel mij verre de mindere van mijn collega's”. Ik zeide tot hem: „Dat komt in orde. God zal je groot maken. Je zult een goede zending vervullen.”

In onze conferentie in Osaka had ik als tolk de professor in de Engelse taal van de Universiteit der Methodisten in Osaka - een intellectueel en een goede tolk. Een paar weken later ontving ik een brief en daarin stond dit: „Elder X heeft deze professor bekeerd”. Het was die jonge bekeerling. Hij had die professor bekeerd. Sommige mensen zeggen wel eens: „Waarom zenden wij deze jonge mensen in het zendingsveld? Waarom zenden wij geen ouderen met meer ervaring en ontwikkeling?” Deze Kerk werd niet op wereldse geleerdheid gebouwd. Soms vraag ik mijzelf af waarom zij geen ouderen uitzenden. Eens had ik een zendingspartner, van wie ik vond dat hij niet op zending had moeten gaan. Hij had geen geheugen, hij kon niets onthouden. Op zekere dag ging hij naar een huis in Hamilton, Nieuw-Zeeland. Een dame deed open. Hij stelde zich voor, maar zij zeide: „Ik heb haast, ik heb het druk. Mijn jongens komen om twaalf uur thuis om te eten en verder heb ik mijn eigen godsdienst en daar ben ik tevreden mee.” Hij vroeg: „Zei u niet, dat U zoons had?” Zij zei: „Ja”. „Wel, mijn moeder heeft ook een zoon en dat ben ik. U zult toch wel willen, dat uw zoons succes in hun leven hebben, nietwaar?” „Ja, natuurlijk”.

„Mijn moeder wenst, dat ik ook een succes zal zijn. U ziet er niet uit als een vrouw, die er aan mee wil helpen om mij te laten mislukken.” Hij werd binnen gelaten.

Twee dagen later ontving de zendingspresident een brief van die vrouw. Zij zeide: „Deze jonge man kwam om 11 uur aan mijn deur en ging pas om 11 uur 's avonds weg. Hij had pamfletten over de tafel uitgespreid, van het ene eind tot het andere; wij begrepen niets van wat hij zei. Wilt u alstublieft iemand sturen om ons te vertellen wat die jongen ons probeerde te leren? Ik heb mijn hele leven niet zo'n oprechtheid ontmoet.” Deze vrouw en haar kinderen traden allemaal tot de kerk toe.

Er zijn daar nu vier of vijf gezinnen als resultaat van het werk van deze jonge man, die niets kon onthouden. God maakte hem groot bij die gelegenheid.

Toen ik in de Indiaanse zending in het zuidwesten was, ging ik op zekere dag naar de kerk. Een knappe Navajo-Indiaanse kwam binnen en een zendeling zei tegen mij: „Laat mij U aan deze zuster voorstellen.” Wij spraken enige tijd met elkander, zo goed en zo kwaad als dat ging. Na de vergadering kwam de jonge zendeling weer naar mij toe en zeide: „Ik ben blij, dat U haar ontmoet hebt”. Enige maanden geleden gingen mijn collega en ik naar de Navajo-reservatie. Wij gingen een hut binnen, waar een jonge vrouw op haar rug lag, op een schaapsvel. Zij lag daar al zes jaar, zonder op te kunnen staan. Toen wij op het punt stonden te vertrekken, zeide zij tegen ons: „Is er niet iets, dat jullie voor zieken en gekwelden doen?”

Ik zeide: „Ja”. Wilt U dat dan alstublieft voor mij doen?” Wij gingen dus op de knieën; de een zalfde haar, de andere bevestigde de zalving. Nadat wij nog maar pas vertrokken waren, kwam zij uit de hut ons achterna en zeide: „Kom terug en zie wat U voor mij hebt gedaan.” Zij loopt nog altijd.

Zes lange jaren! Een professor van de universiteit zal misschien zeggen, dat het door een psychologische uitwerking kwam, maar de jonge zendeling zegt: „Het is het priesterschap van God en de bevoegdheid die daarmee gepaard gaat om van God de macht te ontvangen om te genezen. Ge behoeft daartoe geen universiteit te hebben bezocht of vijftig jaar oud te zijn. Ik ben wel verbaasd geweest en dat moet ik niet zijn, wanneer ik heb gezien en nog zie hoe God zijn priesterschap op aarde eert.

De ongelovigen zijn de meest lichtgelovigen. Zij geloven in de wonderen van Vespasianus, om maar niet te hoeven geloven in die van Mozes.

Wij smeken Gods erbarmen af, niet opdat Hij ons in vrede late met onze zonden, maar opdat Hij er ons van verlosse.

Het is beter niet te vasten en nederig te blijven, dan te vasten en zich daarop te verheffen. Farizeër en tollenaar.

Zijn de Tien Geboden ouderwets?

(Artikel, overgenomen uit het kerkelijk nieuws van „The Deseret News”)

Een aanval, onlangs op de Heilige Schrift ondernomen, brandmerkte de Tien Geboden als ouderwets en leverde kritiek op de mensen, die ze onderhielden.

Van alles wat in de Schrift staat schijnen de Tien Geboden wel de laatste om te verwerpen, want in deze tijd zijn zij zeer van toepassing. Er is niets ouderwets in hun beginselen en de normen, die zij leren, komen aan de belangrijkste noden van deze tijd tegemoet.

Kan iemand met recht klagen over het eerste gebod: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben?” Alleen zij, die moedwillig verkozen God te verloochenen, en die staan natuurlijk op los zand.

De grootste hedendaagse intellectuelen geloven, door hun wetenschappelijke onderzoeken, in Hem en erkennen dat de schepping onmogelijk bij toeval plaats kon hebben gehad en dat alleen een goddelijke Schepper dit heeft kunnen doen.

De nederige profeten, die heden ten dage leven, getuigen door openbaring dat Hij leeft, want God is in onze tijd naar de aarde teruggekeerd en in Amerika aan mensen van deze tijd verschenen. Dit kan niet worden geloochend.

Zijn gebod tegen het gebruik van gesneden beelden is heden juist zo van toepassing als in oude tijden. Waar ge in de wereld ook heengaat, overal zult gij beelden zien. Sommige wijsgeren trachten alle godsdiensten - Hindoese, Islamietische, Joodse, Boeddhistische, Christelijke - over één kam te scheren, zonder veel onderscheid te maken.

Toch is er maar één God - waarachtig en levend - „niet van mensenheden gediend als iets behoevende, doch de schepper van de wereld en al wat daar in is, deze zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt.”

Wordt Gods naam heden ten dage ijdellijk gebruikt? Is de wet tegen het vloeken nog nodig? Schenden de mensen de Sabbatdag of maken zij er een vakantiedag van om plezier te maken? Is een heilige Sabbatdag onnodig geworden door zijn ontwijding?

En wat denkt u van „Eert uw vader en uw moeder?” Is er ooit een tijd geweest, dat het gemiddelde gezin zwakker was dan nu, dat de familie wederzijds respect zo nodig had en dat de vader en de moeder de soort erkenning verdienden, die eerbare kinderen hun verschuldigd zijn?

Met de moorden, die elke dag worden gepleegd en de 40.000 mensen die jaarlijks aan het verkeer ten offer vallen, is het gebod. „Gij zult niet doden” dan niet noodzakelijk?

Kunnen wij de wet tegen overspel wel afschaffen? Een millioen nieuwe gevallen van venerische ziekten ieder jaar in de Verenigde Staten alleen roepen om behoud van dit gebod, evenals de 4000 personen, die elk jaar aan syphilis sterven en de duizenden, die door die ziekte zielsziek en de tallozen, die daardoor blind werden. Kunnen wij dit goddelijk gebod tegen sexuele zonde opheffen?

En wat moeten wij doen met het "Gij zult niet stelen"? De jeugdmisdrijven nemen vijf maal zo snel toe als de bevolking. De rekening, die in Amerika jaarlijks door de misdaad wordt gepresenteerd, loopt in de milliarden. Diefstallen van employé's die hun werkgevers op die manier benadelen, bedragen een milliard dollars per jaar.

Is hier geen beteugeling nodig? Mag de Almachtige daar niets over zeggen? Zou iemand willen zeggen, dat we geen goddelijke wet meer nodig hebben tegen liegen? En wat met het gebod tegen roven van andermans vrouw?

„Gij zult niet begeren uws naasten huis, gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijnen dienstknecht, noch zijne dienstmaagd, noch zijnen os, noch zijnen ezel, noch iets dat uws naasten is”.

Is er wel in de gehele wereld één stad, waar niet de een of andere man zijns naasten vrouw begeert, haar het hof maakt; waar twee clandestiene minnaars plannen maken om te scheiden en dan met elkander te trouwen; gewillig zijn hun gezinnen te breken om hun zelfstandige verlangens naar elkander te bevredigen?

Is hier ook geen beteugeling nodig? Er zijn weinig misdaden zo ernstig als de schending van deze wet. Er zijn weinig mensen die lager zinken dan het beroven van een gevestigd gezin van de man of de vrouw, de kinderen van hun vader of moeder.

Het komt mij voor, dat iemand die zegt dat in onze tijd geen behoefte is aan de Tien Geboden, wel blind moet zijn voor de toestanden rondom hem, of hij is zelf zo slecht, dat hij de duisternis liever heeft dan het licht. De Tien Geboden werden in de openbaringen van deze tijd herhaald, en wel zeer krachtig. Zij zijn thans even zeer het Woord van God als zij dat eertijds waren. Zij zijn de goddelijke waarheid en waarheid veroudert nooit.

De mensen verwarren dikwijls hun verbeelding met hun hart; daardoor denken zij, dat zij al bekeerd zijn, zodra zij maar van plan zijn zich te bekeren.

Pascal

Alle bloemen van morgen zijn in de zaden van heden.

Chinees spreekwoord

Wat wint ge er mee?

Een jonge man en een meisje hadden een gesprek over roken. De jonge man beweerde, dat men zes sigaretten per dag kon roken en dat de hoeveelheid schadelijke stoffen die men naar binnen kreeg zo klein was, dat die was te verwaarlozen en niet door wetenschappelijk onderzoek kon worden aangetoond. Hij drong er bij haar op aan te gaan roken om in gezelschap waar gerookt werd, geen buitenbeentje te zijn. Het meisje trachtte zijn argumenten te weerleggen, maar hij had overal een antwoord op. Tenslotte zeide zij: „Stel, dat wat je zegt, waar is. Stel, dat ik zes sigaretten per dag kan roken zonder schadelijke gevolgen voor mijn lichaam en mijn verstand, en stel dat ik mij onder controle kan houden en de limiet van zes per dag niet overschrijd, wat ik zeer betwijfel, als ik zie hoeveel jij en anderen per dag roken, vertel mij dan nu eens wat ik dan zal hebben wat ik nu niet heb, behalve een stinkende adem, gele vingertoppen, wat minder vrouwelijkheid en minder geld in mijn portemonnaie. Als er iets is dat het roken van zes sigaretten per dag mij geeft dat tegen deze factoren opweegt, zal ik er over nadenken.’ Daar had de jonge man geen antwoord op.

Elder T. Edgar Lyon.

Tijdens een vergadering van Engelse protestanten vertelde de bisschop van Londen een geschiedenis van een van zijn voorgangers, toen het gesprek over roken begon.

Toen Dr. Creighton bisschop van Londen was, zat hij in de trein met een kleine, nederige hulpprediker. Dr. Creighton, een groot liefhebber van tabak, haalde spoedig zijn cigarenkoker voor de dag en vroeg: glimlachend: „U hebt er toch geen bezwaar tegen, dat ik rook?” De zachtmoedige, bleke hulpprediker maakte een buiging en antwoordde nederig: „Niet als Uedele er geen bezwaar tegen heeft dat ik ziek ben.

Huisbezoek.

Een oude, wijze bisschop, over activiteiten sprekend, zeide dat hij een wijk kende, waar men zich niet om het percentage huisbezoek bekommerde - zo lang men maar aan elke deur was geweest. Daarna overgaande tot alle Kerkelijke activiteiten, eindigde hij het gesprek met te zeggen: „Ik hoor, dat 100% volmaakt is. En nu lezen wij in de Schrift: „Weest gij lieden dan volmaakt. . . . .”

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

ALMELO

van Ede van der Pals, Martha Janny; 29 december 1962
van Ede van der Pals, Ramona Sylvia Charlotte; 29 december 1962
van Ede van der Pals, Robert; 29 december 1962

ANTWERPEN

Hall, David Stuart; 30 november 1962

APELDOORN

Hijmensen, Heimen Marinus; 25 december 1962
Willems, Herman Bernhard; 7 december 1962

BRUSSEL

Bierens-van Utterbeek, Gilberte Juliette, Desiree; 25 november 1962
Bierens, Agnes Maria; 25 november 1962
Bierens, Ary Hendrik; 14 december 1962
Bierens, Eduard Christian; 25 november 1962
Bierens, Jacobus Leopold; 28 december 1962
Gille, Jean Claude Alexandre; 14 december 1962
Troch, Marie Louise; 6 december 1962
Walrat, Micheline Hubertine Paula; 30 november 1962

EINDHOVEN

de Visser, Jeane Ellen; 23 december 1962
van de Ven-van Schaijk, Petronella Wilhelms; 23 december 1962
van de Ven, Albertus Wilhelmus Johannes; 13 december 1962
van de Ven, Paulus Joannes Henricas Maria; 23 december 1962
van de Ven, Wilhelmina Johanna; 23 december 1962
van de Ven, Wilhelmus Maria Johannes Peter; 23 december 1962

ENSCHDEDE

Bar-Vosselman, Gerritje Wilhelmina; 9 december 1962

EMMEN

Brijder, Marten; 15 december 1962

GENT

van den Bossche-van den Bossche, Erna Eleonore Francine; 28 december 1962
van den Bossche, Henri Achiel Raymond; 28 december 1962

IJMOND

Groen-Schouten, Annie; 2 november 1962

MECHELEN

Theys, Ludovica Josephina; 27 december 1962
Dorenbosch-Klasens, Theodora Maria Anna; 1 december 1962

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

Moria, Marijke; 18 december 1962
Moria, Richard; 18 december 1962
Reinders, Adriana; 18 december 1962

AMSTERDAM OOST

Rietdijk, Marina; 20 november 1962
Althoff, Maria Anna; 4 december 1962

DELFT

Takens, Helena Bastiana; 16 augustus 1962

DEN HAAG

Boer-Witteveen, Elisabeth; 6 december 1962
Boer, Mathijs; 20 december 1962
Lebbink-van Ockenburg, Johanna Jacoba; 20 december 1962
van der Meulen-Boot, Janske; 20 december 1962
Scheffer, Maria Christina; 18 december 1962

HILVERSUM

de Lelaar-Verwey, Adriana Lydia Louise; 18 december 1962

ROTTERDAM-NOORD

Mak-de Prouw, Maria Margaretha; 23 december 1962
Tent Hof-Van Noorden, Henry Johannes; 25 november 1962
Visscher, Petronella Johanna; 23 december 1962

ROTTERDAM-ZUID

Boer, Willem; 7 december 1962

VLAARDINGEN

Kooijman, Annie Johanna; 23 december 1962

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

AMSTERDAM OOST

Stom, Johan Wilhelm Peter; 2 december 1962 tot diaken
van Beek, Jacob; 2 december 1962 tot diaken
de Groot, Johannes Hendrikus Maria; 16 december 1962 tot leraar
Gunster, Albertus Martinus; 2 december 1962 tot leraar
Rijsenbrij, Ronald; 2 december 1962 tot leraar
Vial Hendrik Bertus; 2 december 1962 tot leraar
Westhoff, Robert; 16 december 1962 tot priester
De Groot, Garrit; 4 november 1962 tot ouderling

BRUSSEL

Bierens, Robert Ary; 25 november 1962 tot diaken

DELFT

van Brussel, Hendrik; tot priester

HAARLEM

Ris, Simon; 25 november 1962 tot leraar

INGEZEGEND

AMSTERDAM OOST

Kerseboom, Marieke Henriette, 2e december 1962

DELFT

Herbert, Cornelis; 3 juni 1962

HAARLEM

Oppelaar, Anita Jolande; 4 november 1962

UTRECHT

Bredewoud, Desirée; 2 december 1962

OVERLEDEN

LEEUWARDEN

Elgersma, Frederik; 15 december 1962

GEHUWD

AMSTERDAM OOST

Moes, Hubert Heinrich en Hambrouck René; 3 december 1962

DELFT

Schenkels, Hendricus Petrus en Terreehorst, Maria Petronella; 12 oktober 1962

HENGELO

Quintus Bosz, Wilhelmina Johanna en Dilz, Erich; 31 augustus 1962

UTRECHT

Daalhuizen, Johanna Maria en Gout, Hendrik; 6 december 1962

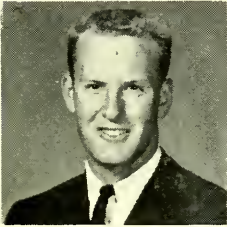
OVERGEPLAATST

de Bloois, Michael; van South Zone (Rotterdam) naar Central Zone (Den Haag)
Rock, Brent; van Central Zone (Den Haag) naar South Zone (Rotterdam)
van Blankenstein, Cornelius; van Rotterdam Zuid naar South Zone (Rotterdam)
Hillyard, Lyle; van North Zone (Amsterdam) naar Northeast Zone (Apeldoorn)
Niederhauser, Terry; van Gent naar Northeast Zone (Apeldoorn)
de Bry, Paul, van Rotterdam Zuid naar Belgium Zone (Brussel)
Petty, Neil; van Amsterdam Oost naar North Zone (Amsterdam)
Peterson, Carwin; van Brussel naar North Zone (Amsterdam)
van Dam, Marvin; van Central Zone (Den Haag) naar Rotterdam Zuid
Moon, La Mar; van Eindhoven naar Amsterdam Oost
Kranendonk, Donald; van North Zone (Amsterdam) naar Eindhoven
Leatherwood, Bill; van Zeist naar Brussel
van der Wel, Jim; van Arnhem naar Rotterdam Zuid
de Ryke, Robert; van Utrecht naar Gent
van Leeuwen, Boyd; van Den Haag Zuid naar Alkmaar
Fullmer, George; van Rotterdam Noord naar Harlingen
McFarland, Frank; van Apeldoorn naar Harlingen

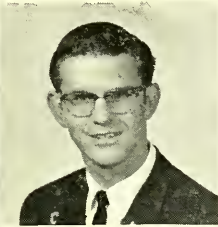
Ross, Kenneth; van Amsterdam West naar Arnhem
van Leeuwen, Anthony; van Amsterdam West naar Den Haag Zuid
van Uitert, Raymond; van Hilversum naar Tilburg
Dalebout, Dennis; van Rotterdam Noord naar Hilversum
Anjewierden, John; van Eindhoven naar Amsterdam Zuid
Dallof, Terry; van Haarlem naar Eindhoven
Peterson, Richard; van Ede naar Leeuwarden
Anderson, Howard; van Apeldoorn naar Ede
de Hart, Pete; van Apeldoorn naar Haarlem
Mooy, Gerrie; van Amsterdam Oost naar Utrecht
van Ry, Otto; van Zwolle naar Zaandam
Anderson, Thomas; van Amsterdam West naar Zeist
Vellinga, Clarence; van Assen naar Zwolle
Overdiek, Martin; van Mechelen naar Assen
Vanderende, Fred; van Leeuwarden naar Mechelen
Haycock, Robert; van Tilburg naar Breda
Sill, David; van Tilburg naar Breda
Herder, Siegfried; van Amsterdam West naar Rotterdam Zuid
King, Lougene; van Rotterdam Zuid naar Hoofdkantoor
van Schalkwijk, Albertha; van Hoofdkantoor naar Amsterdam West
Neerings, John; van Amsterdam Zuid naar Amsterdam Oost
Westbroek, Kieth; van Tilburg naar Apeldoorn
Koldewijn, William; van Leeuwarden naar Amsterdam Oost
Swaner, Roger; van Den Haag Noord naar Leeuwarden
Wallentine, Rodney; van Amsterdam Zuid naar Den Haag Noord
McDonald, Wayne; van Amsterdam West naar Utrecht
Versluis, Victor; van zendingsschool naar Amsterdam Zuid
Nelson, Jerald; van Den Haag Zuid naar Haarlem
Visser, Ralph; van Dordrecht naar Rotterdam Noord
van Sweden, Robert; van Mechelen naar Dordrecht
Rozemond, Guus; van Nijmegen naar Rotterdam Noord
van Blankenstein, Cornelius; van South Zone (Rotterdam) naar Haarlem
Blackburn, Milton; van Brussel naar Den Haag Zuid
Slater, Kent; van Dordrecht naar South Zone (Rotterdam)
Neerings, John; van Amsterdam Oost naar Dordrecht
Stephens, Robert; van Schiedam naar Brussel
James, Raymond; van Rotterdam Noord naar Antwerpen
Pace, John; van Brussel naar Schiedam
Aardena, Albert; van Utrecht naar Rotterdam Noord
Vonk, Ronald; van Antwerpen naar Den Haag Noord
Noorda, Steven; van Almelo naar Brussel
Jensen, Marvin; van Amsterdam Zuid naar Hilversum
Giles, Roger; van Amsterdam Zuid naar Hilversum
Randall, Harry; van Hengelo naar Mechelen
Lasson, Richard; van zendingsschool naar Almelo
Vellinga, Clifford; van Oostende naar Zwolle
Stephens, Gary; van Groningen naar Oostende
Schut, Jan; van zendingsschool naar Groningen
Dugger, Jim; van Den Haag Noord naar Hengelo
Thueson, Brent; van Hoofdkantoor naar Nijmegen
Linsley, Bill; van Zwolle naar Hoofdkantoor
Van Langeveld, David; van zendingsschool naar Amsterdam West
Richins, Jay; van Amsterdam West naar Enschede
Van Leuven, Ross; van Enschede naar Amsterdam West

AANGEKOMEN

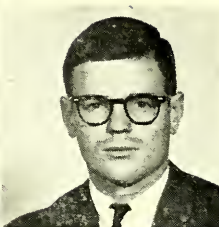
van Langeveld, David; van Salt Lake City, Utah
Lasson, Richard Ole; van Fairview, Utah
Schut, Jan Albert; van Rupert, Idaho
Versluis, Victor Virgil; van Tremonton, Utah

Richard O. Lasson

Jan Albert Schut

David v. Langeveld

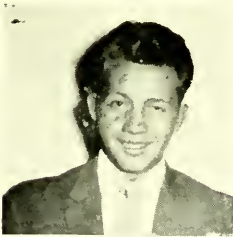

Victor V. Versluis

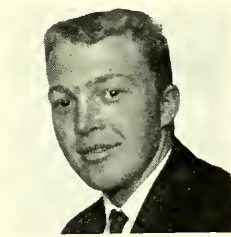
VERTROKKEN

Griffin, Lynn Smith; aangekomen 24 juni 1960, vertrokken 21 december 1962
Werkzaam geweest: Den Haag, Rotterdam Noord, Sneek, Gent, Hoofdkantoor, Enschede, Zeist, Zwolle, Haarlem.

Nelson, Jerald Homer; aangekomen 24 juni 1960, vertrokken 21 december 1962.
Werkzaam geweest: Den Helder, Schiedam, Eindhoven, Amersfoort, Zaandam, Rotterdam Zuid, Dordrecht, Den Haag Zuid, Haarlem.

Lynn Smith Griffin

Jerald H. Nelson

WIJSHEID

„Mijn vader en ik weten alles in de wereld”, zei een kleine jongen tegen zijn vriendje.

„Zo”, zei dat vriendje. „Waar ligt Azië dan?”

Dat was een pijnlijke vraag, maar het ventje antwoordde kalm: „Dat is een van de vragen, die mijn vader weet.”

Zoals die kleine jongen deed, zouden wij ook kunnen doen en zeggen: „Mijn Hemelse Vader en ik weten alles in de wereld. . . .”

Aan hun vruchten zult gij hen kennen

„Aan hun vruchten zult gij hen kennen”. Zeer zeker is er iets in die godsdienst, dat iemands leven verandert, dat diegenen, die zich opmaken het tot het hoogste in deze wereld te maken, de dienst aan de medemens in de geest van de Meesetr. Ik denk hier aan een gebeurtenis, die ongeveer honderd jaar geleden in Engeland plaats had. Een schip, dat door de Kerk was gehuurd, opdat emigranten uit Engeland, Schotland en Wales naar de Vallei van het Grote Zoutmeer konden gaan, lag in het dok. Er was een schrijver, die gelezen had, dat het schip op het punt was te vertrekken. Hij nam papier en schrijfgerei en ging er heen om een stuk tegen hen te schrijven. Hij kreeg van de zendingspresident toestemming om aan boord van de „Amazone” te gaan en zag een groep uit Nottingham, een andere van Wales, weer een ander van Schotland en van Newcastle. Zij hadden zijn aanwezigheid niet opgemerkt en dit is wat hij schreef:

„Niemand heeft een slecht humeur, niemand vloekt of spreekt ruwe taal. Niemand drinkt en in elke nis of hoek, waar men kan knielen of zitten, is een ieder bezig met schrijven van brieven. Ik heb eerder emigrantenschepen gezien, maar deze mensen zijn zo geheel anders dan andere mensen, die ik in soortgelijke omstandigheden heb aangetroffen, dat ik mij afvraag wat een vreemde van deze mensen zou denken. Wat hun aan de kust van het Grote Zoutmeer staat te wachten, onder welke zinsbegoocheling zij nu verkeren, zou ik niet kunnen zeggen. Ik kwam aan boord van dit schip om tegen hen te schrijven, als zij dat verdienden, en tot mijn grote verbazing verdienen zij dat niet. Er is iets, dat in deze mensen een verandering teweeg heeft gebracht, dat andere en grotere invloeden niet hebben kunnen doen”.

Die schrijver was Charles Dickens en ge zult het in zijn geheel in het boek „The Uncommercial Traveller” (De Reiziger zonder Handelsgeest) vinden.

President David O. McKay
